

# Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen  
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen  
Postchecknummer : 3185.22

## INHOUD :

Mr. R. VANDEPUTTE. — Mag er beslag gelegd worden op de provisie van een check?  
RECHTSPRAAK.  
Hof van Beroep Brussel. — 15 Juni 1932. — *Samenvoeging. — Dagvaarding door het Openbaar Ministerie en Rechtsstreeksche dagvaarding.*  
Vrederecht Heyst-op-den-Berg. — 20 Mei 1932. — *Arbeidsongeval. — Hulp aan een aannemer uit loutere welwillendheid.*  
Politie rechtbank van het Kanton Geeraardsbergen. — 20 April 1932. — *Politie reglement. — Onvoorziene gebeur-*

*tenissen. — Aanduiding der hoogdringendheid. — Geldigheid.*  
NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.  
Kantongerecht Amsterdam. — 21 Mei 1932. — *The Irish Free State Hospital's Sweepstake; art. 2 der Loterijwet 1905.*  
WETGEVING.  
DALIELEVEN.  
RECHTERLIJK LEVEN.  
BOND DER VLAAMSCHE RECHTSGELEERDEN.

## Mag er beslag gelegd worden op de provisie van een check?

Volgens de wet van 25 Maart 1929, mag degene die op zijn bankier een check getrokken heeft, de provisie van dien check niet wegnemen, vooraleer een tijdbestek van 3 maanden sinds de uitgifte, verstrekken is. Het is hem daarenboven verboden de provisie te blokkeeren zonder rechtmatige redenen.

Wat de schuldeischers van den trekker betreft, zij zouden tevergeefs oppositie maken tegen de uitbetaling van den check aan den drager: want deze heeft tegenover hen een uitsluitend recht op de provisie. De wet van 20 Juni 1873 bepaalt zulks niet uitdrukkelijk maar uit de afdoende verklaringen van den verslaggever dier wet in de Kamer (Zie Pasinomie 1873, bl. 195) blijkt dat het recht van den derde drager om bij voorkeur aan de creanciers van den trekker bij middel der provisie betaald te worden, zoowel voor de checks als voor de wisselbriefjes buiten kijf staat.

De vraag is nu echter de volgende: welk uitwissel heeft het beslag dat, niet door de schuldeischers van den trekker, maar door de schuldeischers van een bepaalden derden drager op de provisie gelegd werd? Voor wat de wisselbrief betreft, heeft de wetgever deze vraag beantwoord; artikel 39 der wet van 20 Mei 1872 luidt inderdaad: Il n'est permis d'opposition au paiement qu'en cas de perte de la lettre de change, de la faillite du porteur ou de son incapacité de recevoir. Deze tekst is limitatief: buiten de drie gevallen die de wet uitdrukkelijk aanhaalt, is de oppositie tegen de uitbetaling van een wissel altijd nietig. (Zie Koophandelsrechtbank van Gent, 2 Maart 1918. Pas. 1920, III 86).

Het valt echter sterk te betwijfelen of dat artikel ook voor den check van toepassing is. Weliswaar onderwerpt artikel 3 der wet van 20 Juni 1873 den check aan talrijke wetsbepalingen die reeds het jaar te voren voor den wissel werden uitgevaardigd; nochtans is er in dat artikel geen spraak eener gelijkstelling van den wissel en den check voor wat betreft de geldigheid der oppositie en daar anderszits het reeds vermeld artikel 39 der wet nopens den wissel opgesteld is in beperkende zin, is het moeilijk vatbaar voor analogische toepassingen.

Een eerste punt schijnt vast te staan: indien de schuldeischer van een checkdrager beslag legt op de provisie die bij den bankier berust, zal deze den check in geen geval mogen uitbetalen aan denzelfden

checkdrager. Wij veronderstellen dat de schuldeischer in zijn oppositieaakt genoegzaam bekend gemaakt heeft niet alleen op welke som maar ook tegen wien hij beslag wenschte te leggen. Deze oplossing is logisch: want al de elementen van een gewoon beslag onder derden zijn verwezenlijkt. Levy-Morelle en Simont spreken zich dan ook uit voor de geldigheid eener dergelijke oppositie, in hun handboek nopens « Le chèque »: Il est incontestable que l'opposition au paiement de la provision sera valable et empêchera le porteur d'encaisser le chèque lorsque, pratiquée postérieurement à la création du chèque, elle émanera d'un tiers créancier du bénéficiaire ». (Bladz. 79).

Natuurlijk zal het geval dat wij zooveel aanhaalden zich praktisch zeer zelden voordoen: want zodra de beslagene het bestaan der oppositie verneemt, kan hij den check bij endosseering aan een ander persoon overmaken. Heeft echter deze nieuwe drager van den check, een uitsluitend recht op de provisie niettegenstaande het beslag dat tegen zijn endosseur in handen van den getrokken werd gelegd? Om deze vraag op bevestigende wijze te beantwoorden, wordt beroep gemaakt op het volgende algemeen beginsel dat zoowel voor den check als voor alle andere handelseffekten aangenomen is: de excepties die tegenover een bepaalden drager van den check gelden, blijven niettemin zonder waarde tegenover de achtereenvolgende endossataires van dien zelfden check. Bij gevolg, zegt men, het beslag dat misschien tegenover de beslagene geldig was, heeft in ieder geval geene uitwerksels meer jegens de endossataires. Wij moeten echter doen opmerken dat het wellicht overdreven is een beslag als eene exceptie te beschouwen: de compensatie, de nietigheid der schuldvordering voor wiens uitbetaling de check werd getrokken of de vernietiging dier zelfde schuldvordering wegens bedrog, ziedaar allereerste excepties die bij de endosseering vervallen: maar bij die excepties is het beslag niet begrepen.

Er bestaat evenwel een ander beginsel van praktischen, ekonomischen aard dat ten zeerste pleit tegen de geldigheid der beslaglegging jegens de derde-dragers van den check. De check is in de eerste plaats, een middel tot betaling; de drager moet de zekerheid hebben dat hij in ruiling voor zijn check, onmiddellijk geld-

speciën kan ontvangen. Welnu zoo de oppositie uitgaande van een creancier van een bepaalden drager tegenover al de volgende endossataires waarde heeft zoodat dezen geen aanspraak meer kunnen maken op de provisie, geraakt heel de economie van den check in de war: want eene omstandigheid (namelijk het beslag) die zich buiten den wil van den trekker en de endosseurs heeft voorgedaan, ontnemt aan den check al zijne betalingskracht. De drager en de endossataires zouden gebruik maken van de vordering in vrijwaring die hun door artikel 3 der wet van 20 Juni 1873 wordt aangeboden zoodat de trekker van een degelijk geprovisioneerden check ten slotte de gevolgen zou moeten dragen van het beslag dat door om 't even welken creancier van om 't even welken derden drager van den check werd gelegd.

Zulks is natuurlijk onduidbaar. Volgens een algemeene en aloude rechtsopvatting is het patrimonium van een schuldenaar het pand zijner schuldeischers. Zoo zegt artikel 1165 van het Burgerlijk Wetboek: « Les créanciers peuvent exercer tous les droits et actions de leur débiteur » en artikel 7 der wet van 16 December 1851 luidt: « Quiconque est obligé personnellement est tenu de remplir ses engagements sur tous ses biens mobiliers ou immobiliers, présents et à venir ». Tegenover den drager van een check ondergaat dat algemeen beginsel, eene uitzondering: de check die zich in het patrimonium van een schuldenaar bevindt, is niet meer het pand zijner schuldeischers. Practisch is roerend geld zeer zelden « le gage commun des créanciers » zooals artikel 8 der wet van 16 December 1851 verklaart,

omdat de schuldenaar die insolvelabel wordt, zijn roerend geld aan de vervolgingen zijner creanciers weet te onttrekken. Voor den check echter, is dat beginsel zelfs theoretisch, in rechte, onwaar geworden. De schuldeischer van den drager legt tevergeefs beslag op de provisie waarop zijn schuldenaar nochtans een eigendomsrecht of minstens een bevoorrecht persoonlijk recht bezit. De drager kan nog altijd bij rugteekening den check aan een ander persoon overmaken die voortaan een uitsluitend recht op de provisie mag doen gelden.

Er is evenwel een voorwaarde: de nieuwe endossataire moet te goeder trouw zijn. Indien er tegen hem kan bewezen worden dat het beslag, door den schuldeischer van zijn endosseur op de provisie gelegd, hem niet alleen bekend was maar dat hij zelfs den check heeft aangenomen met de bedoeling den beslagene te helpen in diens verweer tegen den beslaglegenden schuldeischer, dan vervalt ontegensprekelijk het recht van den drager op de provisie. Want: *fraus omnia corrumpit*. Dit axioma werd van meet af aan tegen den drager van een check toegepast. In zijn boek « Le chèque » (uitgave van 1924, bl. 297) verklaart Jacques Bouteron het volgende: « Déjà le 16 avril 1875 un arrêt de la Cour d'Appel de Paris a décidé que, lorsque l'opposition au paiement du chèque est faite dans des circonstances telles qu'il est établi que celui qui le présente n'en est pas le porteur de bonne foi, le débiteur doit être autorisé à en refuser le paiement »

Mr R. VANDEPUTTE.

## RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP BRUSSEL  
9<sup>e</sup> KAMER — 15 JUNI 1932  
Voorzitter: M. Vermeir  
Raadsheeren: M.M. Boucquy en Delandtsheer  
Pl.: Mr Crets en Mr Van den Hende  
SAMENVOEGING — DAGVAARDING DOOR HET OPENBAAR MINISTERIE EN RECHTSTREEKSCHЕ DAGVAARDING.  
Art. 227 van het wetboek van Strafrechtspleging is niet beperkend.  
Het is aan de Rechtbank toegelaten de samenvoeging der zaken te bevelen zelfs buiten de gevallen door de wet voorzien, wanneer zulks noodig geoordeeld wordt in het belang van de openbaring der waarheid.  
Op Min. t/ V...  
V... t/ P... en R...

Gezien de beroepen ingediend op 8 Januari 1932 door V... als betichte en als rechtstreeks dagende partij, tegen het vonnis uitgesproken (door 1 rechter) op 8 Januari 1932 door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Mechelen, dewelke, rechtdoende in boetraffelijke zaken, wijst de besluiten van V... af en zegt dat er geen reden bestaan om de zaken samen te voegen;  
Verwijst den betichte tot de kosten van

het proces, beloopende in het geheel op de som van 18 frank 90 centiem;   
Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;  
Gehoord de dagende partij in hare middelen, ontwikkeld door Mr Crets, advocaat;  
Gehoord het openbaar Ministerie in zijnen eisch;  
Gehoord den betichte en de rechtstreeks gedaagden in hunne middelen, ontwikkeld voor den eerste door Mr Crets, advocaat, en voor de twee laatsten door Mr Van den Hende, advocaat;  
Aangezien betichte in zijne mondelinge besluiten beweert dat bovengemelde feiten zich vermengen met deze die het voorwerp uitmaken eener dagvaarding van deurwaarder Alpaert in datum van 2-1-1932, waarbij de politieagenten P... en R... worden beschuldigd slagen of verwondingen te hebben toegebracht aan V... en vraagt beide zaken samen te voegen en door een zelfde vonnis beide zaken te beslechten;  
Aangezien, in deze omstandigheden, samenhang bestaat tusschen verscheidene misdrijven en overtredingen, waarvan de eene het voorwerp maken van eene dagvaarding van het openbaar Ministerie tegen V... en de andere eener rechtstreeksche dagvaarding van wege V... zelve;  
Aangezien het ten onrechte is dat de eerste rechter verklaard heeft dat de ver-

volging moet uitgaan van een en dezelfde partij om de samenvoeging te kunnen bevelen der vervolgde feiten;

Aangezien eenieder die door het bedrijven eener inbreuk schade heeft geleden, het recht heeft de daders ervan rechtstreeks te dagvaardigen voor de bevoegde rechtbanken van betuiging;

Aangezien er heden nog niet te beslissen valt over de ontvankelijkheid der rechtstreeksche dagvaarding, maar alleenlijk over het bestaan van feiten die tusschen dezelfde personen voorgekomen zijn, op zelfden dag, uur en plaats, en voortgesproken zijn uit dezelfde oorzaak en die aanleiding zou geven tot samenvoeging;

Aangezien dergelijke toestand van zaken niet kan betwist worden;

Aangezien de voorschriften van artikel 227 van het wetboek van strafrechtspleging niet beperkend zijn, dat het aan de Rechtbank toegelaten is de samenvoeging der zaken te bevelen, zelfs buiten de gevallen door de wet voorzien, wanneer deze noodig geoordeeld worden, tot de openbaring der waarheid en tot het goed beleid van het gerecht (Faustin-Hélie, boek 2, blad 662, n° 3345, Belgische uitgave);

Dat aldus de beslitselen van den eischer als gegrond voorkomen en eene samenvoeging van beide zaken zich opdringt.

Om deze beweegredenen:

Het Hof,

Alle andere besluiten, zoo mondelinge als schriftelijke verwerpende, ontvangt het beroep, en tegensprekelijk beslissende, doet het vonnis a quo te niet en weder beslissende, beveelt de samenvoeging van beide zaken om deze beslecht te worden door een zelfde vonnis;

Trekt de zaak tot zich en stelt ze onbeпад uit om verder te beslissen;

Verzendt den beroeper V... zonder kosten.

#### VREDEGERECHT HEYST-OP-DEN-BERG

20 MEI 1932

Vrederechter: M. Caluwaert

Pl.: Mr Lens t/ Mr Muys en Vankesbeeck

ARBEIDSONGEVAL. — HULP AAN EEN AANNEMER UIT LOUTERE WELWILLENDHEID. — GEENE TOEPASSING DER WET.

Een ongeval overkomen aan een persoon, die uit loutere gediensigheid, bij een verhuizing, eene behulpzame hand toesteekt aan den ondernemer, val niet onder toepassing van de wet op de arbeidsongevallen.

Van Regenmortel t/Van Driesen

Aangezien luidens de bepalingen van art. 1 der wet van 10 Maart 1900 op het arbeidskontraat, aanlegger slechts zou gerechtigd zijn schadeloosstelling te vragen aan verweerder, uit hoofde van het hem overkomen ongeval, indien hij bewees dat hij zich verbonden had te werken onder verweerders gezag, leiding en bewaking (Parlem. stukken 1900-1901, blz. 297. Pandectes belges, V° Risque prof. n° 236 en volgende);

Aangezien art. 1 der wet van 24 December 1903 de schadeloosstelling der ongevallen aan de werklieden overkomen, onder de voorwaarde stelt, dat het ongeval zich voorgedaan hebbe, gedurende en door de uitvoering van het werkkontraat;

Aangezien verweerder betwist dat ter zake eene arbeidsovereenkomst tusschen partijen afgesloten werd;

Aangezien aanlegger om zijne bewering te staven aanbiedt te bewijzen dat tijdens het optillen der brandkast de verweerder aanlegger om een hijschtoestel zond;

Aangezien de vraag niet ontvankelijk is;

dat inderdaad, zelfs moest dit tot bewijs aangeboden feit, echt bevonden worden, het dan toch nog maar slechts een vermoeden zou kunnen doen ontstaan en geen onmiddellijk bewijs opleveren;

Aangezien art. 1 der wet van 10 Maart 1900 de bepaling inhoudend van het arbeidskontraat het loongeld als werkelijk bestanddeel ervan aangeeft;

Aangezien aanlegger geene de minste zinspeling uitdrukt aangaande dit element noch aangaande zijn bedrag; dat er zelfs in het huidige geding niet over gerept werd;

Aangezien, indien, tijdens de arbeidsverrichtingen, eene hand aansteekt in de hoop eene beloning te ontvangen, het volstaat, dat hij zich tegenover den aanne-mer in geen staat van ondergeschiktheid bevindt, zooals voorzien bij art. 1 der wet van 10 Maart 1900, opdat, in geval van ongeluk, de wet van 24 December 1903, niet toepasselijk weze;

Pandectes belges, Risque Prof. n° 209 en volgende. Burgerl. Rechtbank Dendermonde, 11 December 1908 (pandectes périodiques 1909, n° 472. Demeur d. I, n° 243.

Om deze beweegredenen:

Wij Vrederechter,

Verklaren de vraag niet ontvankelijk en ongegrond; verwijzen aanlegger tot de kosten;

NOTA. — Bovenstaande kwestie werd in tegenovergestelden zin beslecht in analoge gevallen door Vrederechter Berchem, 17 Juli 1923 en door Vrederechter Nazareth in dato 11 December 1923 en 8 April 1924.

#### WERKRECHTERSRAAD VAN ANTWERPEN

1 JUNI 1932

Voorzitter: M. Dieltjens

Bijzitter: M. Vlietinck

Pl.: Mr Bervoets en Mr Van Caster

DIENTSKONTRAKT ZONDER BEPAALDE DUUR GESLOTEN MET EENE WETTELIJK ERKENDE BEROEPSVEREENIGING. -- TWIST TUSSEN TWEDE GROEPEN VAN HET BEHEER. — BENOEMING VAN EENEN DWANG-BEHEERDER. — ZONDER INVLOED OP HET VOORTBESTAAN DER VERBINTENIS MET DE BEDIENDEN. -- BEVOEGDHEID VAN DEN WERKRECHTERSRAAD. — BEKRACHTIGING VAN HET VONNIS BIJ VERSTEK TEN LASTE DER BEROEPSVEREENIGING UITGESPROKEN.

De betwisting tusschen twee groepen van het Beheer eener Beroepsvereniging, nopens de geldigheid eener verkiezing, evenals de aanstelling van eenen dwangbeheerder, zijn zonder invloed op de verplichtingen aangegaan door het moreel wezen ten opzichte van bedienden die nooit werden opgezegd noch geschorst.

De Werkrechtersraad is dus bevoegd, niettegenstaande deze betwisting om het geding te be-rechten.

T. K. V. (Toonkunstenaarsvereniging van Antwerpen) t/ D. Maes en Cons.

Gezien de dagvaarding in verzet van deurwaarder Jozef Verhulst in dato van 4 April 1932, betekend ten verzoeken van de Toonkunstenaars Vereniging van Antwerpen, er toe strekkende het tegenwoordig verzet te hooren ontvangen als geldig in den vorm, en recht doende ten gronde, het vonnis bij verstek geveld ten laste van aanlegster op verzet in dato van 16 Maart 1932 en ten voordeele van verweerders op verzet te hooren vernietigen; bijgevolg den eisch niet ontvankelijk in alle geval niet gegrond te hooren verklaren, verweerders op verzet te hooren afwijzen van hunnen eisch met veroordeeling tot de kosten der twee gedingen;

Gezien de dagvaarding in verzet van deurwaarder Henri Nemsdael in dato van 6 April 1932, betekend ten verzoeken van de Toonkunstenaarsvereniging (W. E. B.) er toe strekkende aanlegster op verzet tegen het vonnis bij verstek in dato van 16 Maart 1932 als verzettend te hooren ontvangen en recht doende op den grond der zaak, verweerders op verzet zich te hooren onontvankelijk of ten minste slecht gegrond verklaren in hunnen eisch, diensvolgens de aanlegster op verzet te hooren ontlasten van de verwijzingen tegen haar uitgesproken in hoofdsom, in-tresten en kosten, zich daarenboven verweerders op verzet te hooren verwijzen tot de kosten;

Gezien het vonnis bij verstek geveld in dato van 16 Maart 1932;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de zaken verknocht zijn en dienen samengevoegd te worden;

Aangezien het verzet is gesteund op de bewering dat de oorspronkelijke aanleg-gers zich moedwillig onthouden hebben hunne bediening uit te oefenen in den schoot der oorspronkelijke verweersters, zoodat hun aanspraak op loon ongegrond zou zijn;

Aangezien in feite er uit niets blijkt noch zelfs niet beweerd wordt dat de oorspronkelijke aanleggers, die elk met de verzettende partij een dienstkontraat zonder bepaalde duur hadden gesloten, hunne werkzaamheden zouden gestaakt hebben of opgehouden zich ter beschikking te houden van de wettelijk erkende beroeps-vereeniging Toonkunstenaars Vereniging, maar dat tusschen twee groepen dier vereeniging in September 1931 twist ontstaan is nopens de geldigheid der kiezing van een nieuw bestuur, elk der beide groepen beweerde regelmatig aangesteld te zijn geweest het bestuur der vereeniging waar te nemen, zonder dat ooit deze ontbonden zou zijn geweest;

Aangezien van eenen anderen kant ver-meld dienstverdrag nooit kontraktueel

verbroken noch door verzettende partij opgezegd is geworden;

Aangezien oorspronkelijke verweersters tevergeefs een schrijven inroepen van den Heer Sengier, van begin Februari 1931, vermits — in de betwiste veronderstelling dat die persoon het recht had namens de Toonkunstenaarsvereniging eene geldige beslissing te nemen — dit schrijven eene vermaning bevatte en geen opzeg;

Aangezien bijgevolg de loonen voortge-gaan zijn te loopen;

Aangezien de benoeming van een dwang-beheerder der Toonkunstenaarsvereeni-ging geen feit is van heikracht dat het bestaan van het dienstkontraat zou schor-sen of doen ophouden;

Aangezien eindelijk verzettende partij aanvoert dat de Raad onbevoegd is om het geschil te berechten, daar er nog niet uit-gemaakt is door welke groep de geëschte loonen verschuldigd zijn;

Aangezien echter die vraag niet pas-send is, daar, zoo hooger gezegd, de Be-roepsvereniging in wier dienst de Heeren Maes en consorten zich bevonden, nog immer bestaat en het met dezen zedelij-ken persoon is en niet met de eene of an-dere groep dat het dienstkontraat geslo-ten werd; zoodat de eisch van oorspronke-lijke aanleggers die geen leden van de Toonkunstenaarsvereniging zijn, gegrond is, welke oplossing ook aan het geschil tusschen beide groepen gegeven worde;

Aangezien verzettende partijen geen an-dere bezwaren opperen tegen het vonnis waartegen verzet:

Om deze redenen:

De Werkrechtersraad, alle andere of te-genstrijdige besluiten verwerpende, voegt de beide zaken samen; verklaart zich be-voegd, neemt het verzet aan als regelma-tig in den vorm en uitspraak doende ten gronde, bekrachtigt het vonnis van 16 Maart 1932, en veroordeelt aanlegsters op verzet tot de kosten.

#### POLITIETRECHTBANK VAN HET KANTON GEERAARDSBERGEN

20 APRIL 1932

Zittinghoudend: A. de L'Arbre, Vrederechter

Pl.: Mr Lefebvre

POLITIETRELEMENT — ONVOORZIENE GEBURTENISSEN — VERBOD VAN SAMEN-SCHOLING VAN MEER DAN VIJF PERSO-NEN — ARTIKEL 94 DER GEMEENTEWET — BURGEMEESTER — AANDUIDING DER HOOGDRINGENDHEID — GELDIGHEID.

Een reglement, gesteund op artikel 94 der ge-meentewet, is, dan alleen, geldig, wanneer het gemaakt wordt, in geval van oproer, van kwaad-willige samenscholingen, van ernstige verstor-ing van de openbare rust of andere onvoor-ziene gebeurtenissen.

De burgemeester is alleen bevoegd om te oordee-len of de omstandigheden en de gepastheid zich voordoen, om een reglement, gesteund op artikel 94 der gemeentewet, op te maken.

De burgemeester moet, in het reglement, kond maken dat er hoogdringendheid bestaat, of, minstens de reden tot hoogdringendheid ver-melden.

Op. Min. t/ X. Y. Z.

Aangezien, in dato 9 Februari 1932, de Burgemeester van Onkerzele, een politie-reglement «onmiddellijk verplichtend» afkondigde, waarbij «alle samenscholingen of toeloop van meer dan vijf personen op den openbaren weg verboden is»;

Aangezien het voornoemd reglement zich steunde op artikel 94 der Gemeente-wet en op het feit dat het «noodzakelijk is de openbare orde en de vrijheid van ar-beid tegen bedreigingen en voortdurende inbreuken te verzekeren»;

Aangezien, den 12 Februari 1932, de Gemeenteraad van Onkerzele dat regle-ment bekrachtigde «om de orde te vrij-waren en de vrijheid tegen bedreigingen en voortdurende inbreuken te verzekeren ter gelegenheid der werkstaking in de stekjesfabriek «De Onafhankelijke Natio-nale»»;

1° In rechte, aangezien een reglement, gesteund op artikel 94 der Gemeentewet, dan alleen geldig is, wanneer het gemaakt wordt «in geval van oproer, van kwaad-willige samenscholingen, van ernstige ver-storing van de openbare rust of andere onvoorziene gebeurtenissen, wanneer het geringste uitstel gevaar of schade voor de ingezetenen zou kunnen veroorzaken»; dus in gevallen die hoogdringendheid vergen;

Aangezien de Burgemeester alleen be-voegd is om te oordeelen of de omstandig-heden en de gepastheid zich voordoen om een reglement, gesteund op artikel 94 der Gemeentewet, op te maken; maar dat hij, in het reglement, de reden der hoogdrin-gendheid moet bekend maken, vermits het de hoogdringendheid is die hem toelaat te

handelen in plaats van den gemeenteraad (Zie arrest van het Verbrekingshof, in da-to 12 Oktober 1896, en het rekvisitorium van den Eersten-Advokaat Generaal Mé-lot. Pasiricis 1896. I blad 278);

2° In feite: aangezien het hier ontleed reglement weliswaar het woord «hoog-dringendheid» verzwijgt, maar dat, niet-temin, onderhavige verordening de reden der hoogdringendheid behelst vermits ze opgeeft dat ze voor doel heeft «voortdu-rende» inbreuken op de openbare orde en de vrijheid van den arbeid te verzekeren; anders gezegd, vermits de inbreuken «voortdurend» zijn, bestaat er hoogdrin-gendheid ze te keer te gaan; het regle-ment voldoet aan den geest van artikel 94 der Gemeentewet en is geldig;

3° Ten gronde: aangezien het ten ge-noege van rechte bewezen is, dat de voor-noemde personen den 2 Maart 1932, rond 16 uren, te Onkerzele, het reglement, toe-loop van meer dan vijf personen verbie-dend, overtreden hebben;

Om deze redenen:

De Politietrechtbank van het kanton Geeraardsbergen, gehoord het eensluidend advies van het Openbaar Ministerie en de betichten, verwijzen elk der betichten tot eene geldboete van vijf frank, meer zestig opdecimen, of een dag gevang;

Verwijst ze solidairlijk tot de gerechts-kosten, begroot ter som van X frank.

NOTA. — De burgemeester van Onkerzele heeft de formule zijner verordening gevonden in het werk van P. F. Croonen, Bestuurlijke zaken (1904), tweede deel, bl. 272.

Die formule heeft als hoofdstuk: «Voorschrift van verordening en proclamatie aan de inwoners» gehecht aan den ministerieëlen omzendbrief van 3 Oktober 1868.

Het valt te betreuren dat het gebruikte model enkel gewaagt van de «noodzakelijkheid», die er bestaat om de openbare orde te verzekeren. Het juiste en vereischte woord is: «hoogdrin-gendheid». Wanneer het woord «hoogdrin-gendheid» gebruikt wordt, heeft, van den eenen kant, de politierechter, zich niet te bekreunen of, in werkelijkheid, de hoogdringendheid bestaat. Dat is van louter bestuurlijken aard en het gerecht mag dat niet onderzoeken. Van den anderen kant, ontslaat het gebruik van het woord «hoogdrin-gendheid» den politierechter van het soms kiesch onderzoek of al dan niet de burgemeester gehan-deld heeft in de overtuiging dat er hoogdringend-heid bestond.

In onderhavig geval heeft de politierechter de verordening moeten op de keper beschouwen om er de feitelijke hoogdringendheid in te ontdek-ken: gezien immers de inbreuken voortdurend waren, was er reden om zonder verwijl in te grij-pen en bestond er dus wel hoogdringendheid.

## Nederlandsche Rechtspraak

### KANTONGERECHT AMSTERDAM

21 MEI 1932

Kantonrechter: M. Dr A. Fontein  
Het O. M. tegen A. v. d. V., winkelier  
te Amsterdam

THE IRISH FREE STATE HOSPITAL'S SWEEPSTAKE; ART. 2 DER LOTERIJWET 1905.

Wij, Kantonrechter, post alia:

Overwegende, en daarbij lettende op de boven vermelde wijziging in de telastleg-ging, dat de verdachte is gedagvaard ter zake, dat hij in althans omstreeks de maand Februari 1932 in den door hem in perceel Rokin 121 te Amsterdam gehou-den sigarenwinkel, voor een in dien win-keel aanwezig persoon, genaamd W. J. H., de deelneming in een loterij, welke buiten het Rijk in Europa en wel in Ierland was aangelegd en aldaar in Dublin werd ge-houden, namelijk de Irish Free State Hos-pital's Sweepstake, heeft opengesteld al-thans deze deelneming openlijk heeft be-vorderd en wel op de navolgende wijze: Op plaats en tijd voormeld had verdachte ten verkoop voorhanden een strook papier, door perforatie gescheiden in twee deelen. Op het grootste gedeelte stond onder meer gedrukt: Irish Free State Hospital's Sweepstake, conducted and managed by the Hospitals Committee, on the Grand National run at Liverpool, England, March 18th 1932, to be drawn in public at Du-blin on March 8th 1932. Dit grootste deel heeft hij op plaats en tijd voormeld aan genoemden H. verkocht en afgeleverd.

Voorts was op dit gedeelte, hierna te noemen Sweepstake-ticket, vermeld de prijs: tien shillings, benevens een num-mer en serieletters namelijk K. E. 47595.

Deze Sweepstaketicket werd bij de per-foratie afgescheurd van bovenbedoelde strook papier en door verdachte aan ge-noemden H. overhandigd tegen betaling van f. 3 althans van eenig geld.

Op het kleinste overblijvende gedeelte van bedoelde strook papier, de zoogenaam-

de counterfoil, stonden eveneens de letters K. E. en het nummer 47595 gedrukt. Op deze counterfoil schreef verdachte althans liet hij schrijven of zorgde er voor dat geschreven werd den naam en woonplaats van gemelden H.; de counterfoil benevens het voor de bovenbedoelde Sweepstake-ticket en counterfoil betaalde bedrag of een gedeelte daarvan zond verdachte of deed verdachte zenden tijdig voor de trekkingsdagen naar een tusschenpersoon of tusschenpersonen, waarna deze counterfoil en het geld tijdig voor de trekkingsdagen werden opgezonden naar de hoofdadministratie van gemelde Sweepstake te Dublin.

Na eenigen tijd ontving genoemde H. tijdig voor de trekkingsdagen van verdachte althans mede door zijn toedoen een ontvangstbewijs benevens de letters en het nummer van zijn counterfoil en sweepstaketicket n.l. K. E. 47595 waren geschreven, terwijl voorts op dit ontvangstbewijs onder meer stond gedrukt: Irish Free State Hospitals' Sweepstake; Official Receipt, O. B. 15569, Received & entered for the draw. The Grand National 1932, ten bewijze dat deze counterfoil en dit geld te Dublin waren aangekomen en deze counterfoil zou gebracht worden in na te noemen counterfoildrum, althans aan de trekking van prijzen en premiën zou deelnemen.

De trekking van de prijzen en premiën van deze Sweepstake had plaats te Dublin in 14, 15 en 16 Maart 1932 en geschiedde op de navolgende wijze:

De in Dublin verzamelde counterfoils voor deze Sweepstake (ruim 8 miljoen) worden gebracht en bevonden zich dus in een groote trommel, counterfoildrum geheten en werden daarin doorengemengd doordat deze drum om zijn as werd gedraaid. In een kleine glazen trommel, crystal drum geheten, bevonden zich 51 rolletjes papier met namen van de 51 paarden, die ingeschreven waren voor de Grand National Steeplechase (paardenwedren) welke op 18 Maart 1932 te Aintree bij Liverpool is gehouden. Uit die counterfoildrum werden achtereenvolgens 22 counterfoils getrokken, waarvan de nummers en serieletters benevens de daarop voorkomende namen en woonplaatsen werden geboekt, en daarna werd uit de crystal drum een papiertype getrokken, waarop de naam van een paard vermeld stond. De personen, wier namen op de 22 getrokken counterfoils voorkwamen, hadden op deze wijze het paard getrokken, hetwelk op dit papiertje stond vermeld. Wanneer dit paard in bovengemelde Steeplechase als eerste aankwam, zouden deze 22 personen ieder een prijs of premie van £ 30.000 ontvangen; eindigende het paard als nr 2, dan was deze prijs of premie £ 15.000 voor ieder en als nr 3 dan was de prijs of premie £ 10.000 voor ieder. Behaalde het paard niet een van deze 3 plaatsen of liep het niet meer, dan ontvingen de bedoelde 22 personen ieder een geldprijs of premie van £ 729.3.4.

Na deze eerste groep werd een volgende groep van 22 counterfoils getrokken en vervolgens weer uit de crystal drum een papiertje waarop de naam van een paard vermeld stond.

Zoo ging dit door, totdat uit de counterfoildrum 51  $\times$  22 counterfoils en alle 51 papiertjes met namen van paarden, voor elke groep van 22 personen telkens een papiertje met een naam van een paard, uit de crystal drum waren getrokken, zoodat dus bij bovengemelden paardenwedren 3  $\times$  22 personen een prijs of premie zouden krijgen respectievelijk van £ 30.000, £ 15.000 en £ 10.000, terwijl 48  $\times$  22 personen een bedrag van £ 7.29.3.4. zouden ontvangen.

Vervolgens had de trekking plaats van tien counterfoils elk voor een geldprijs of premie groot £ 3947.14.0 en daarna kwamen de prijzen of premiën van £ 100 aan de beurt. Voor deze prijzen of premiën van £ 100 werden 2200 counterfoils uit de counterfoildrum getrokken, waarbij elke counterfoil den winner recht gaf op een geldprijs of premie van £ 100. De wijze van trekken voor de prijzen of premiën van £ 3947.14.0 en £ 100 was gelijk aan de voorgaande, alleen werd thans de crystal drum niet gebruikt.

Te bepaling van deze prijzen of premiën respectievelijk van £ 30.000, £ 15.000 en £ 10.000 is op 18 Maart 1932 te Liverpool gemelde Grand National Steeplechase (paardenwedren) gehouden. Van de 51 groepen van 22 personen, die op bovengenoemde wijze elk een paard getrokken hadden, ontvingen 3 groepen en wel ieder persoon uit die groep een prijs of premie van respectievelijk £ 30.000, £ 15.000 of £ 10.000, wanneer van die paarden bij genoemde wedren drie paarden de ren won-

nen respectievelijk als eerste, tweede en derde.

Bovenbedoelde Irish Free State Hospitals' Sweepstake was derhalve een gelegenheid, opengesteld door The Hospitals Committee, leden van de Hospitals Trust Ltd te Dublin om tegen betaling van tien shillings althans een geldbedrag mede te dingen naar de prijzen en premiën in geld, uitgelooft ten behoeve van de deelnemers, die als winners werden aangewezen op de bovenomschreven wijze, en wel door het lot en door bovengenoemde gehouden Steeplechase (paardenwedren), in elk geval door een kansbepaling, waarop zij geen overwegenden invloed konden uitoefenen.

O. enz. (verklaringen verbalisanten);

O. dat de verdachte ter terechtzitting heeft verklaard:

Ik drijf een sigarenwinkel in het perceel Rokin No. ... te Amsterdam. Omstreeks Februari l.l. heb ik aan een zekeren H. in mijn winkel verkocht het aandeelbewijs, hetwelk U mij hier vertoont, zijnde het stuk omschreven op bladzijde van het proces-verbaal van A. Kaper en A. van Ettehoven, waarop onder meer staan gedrukt de woorden: « Irish Free State Hospitals' Sweepstake », « The Grand National, run at Liverpool, England, March 18th 1932 » en verder de letters en cijfers « K. E. 47595 ». Hij betaalde mij daarvoor fl. 5. Ik scheurde dit papier uit een boekje, geheel overeenkomende met het boekje met den groenen omslag, hetwelk U mij hier vertoont en gemerkt is met een a.

Bij den verkoop en de aflevering behield ik een aan het afgeleverde papier bevestigde doch door perforatie gedeeltelijk daarvan gescheiden strookje, hetwelk eveneens de genoemde letters en cijfers « K. E. 47595 » bevat en waarop ik heb ingevuld den naam en het adres van den genoemden koper H. Dit strookje met een bedrag in geld heb ik toegezonden aan zekeren J. M. te Amsterdam, van wien ik wist, dat hij zijn tusschenkomst verleende om het strookje en den koopprijs in Engelsche munt van het papier, zijnde tien shillings door bemiddeling van zijn broeder A. M. te Londen te doen toekomen aan de administratie van de « Irish Hospitals Trust Limited » te Dublin. Van dien zelfden persoon J. M. ontving ik na eenigen tijd een ontvangstbewijs dat U mij toont en waarop zijn vermeld meergenoemde letters en cijfers K. E. 47595, verder de naam A. H. Amsterdam, letters en cijfers O. B. 15569 en eindelijk de woorden: « Received & entered for the draw. The Grand National 1932 ». Ik heb toen aan H. bericht gezonden, dat hij bij mij dat ontvangstbewijs kon afhalen en hij heeft daaraan op of omstreeks 3 Maart l.l. gevolg gegeven. Wat er verder met het gemelde strookje precies gebeurde, weet ik niet. Ik heb natuurlijk wel gehoord, dat er eene trekking zou plaats hebben en een wedren van paarden, en dat aan een en ander geldprijzen verbonden waren en ook dat de trekking in Dublin zou plaats hebben, maar de bijzonderheden weet ik niet. Ik had altijd gemeend, dat het verkoopen van deze aandelen toegelaten was. Zoodra ik vernam, dat de justitie van plan was zich met de zaak te bemoeien, heb ik onmiddellijk den verkoop gestaakt en den voorraad vernietigd. Daarvoor had ik aan mijn winkel een bord waarop stond: « Iersche Sweepstake loten, inlichtingen alhier ».

O. dat de getuige H. enz.;

O. dat de getuige-deskundige Clasië ter terechtzitting heeft verklaard:

Ik heb mij ingevolge opdracht van den Heer O. v. J. bij de Rechtbank te Amsterdam op 10 Maart 1932 naar Dublin begeven, ten einde aldaar en in Liverpool een onderzoek in te stellen naar de « Irish Free State Hospitals' Sweepstake 1932 ». Van mijne bevindingen heb ik een rapport opgemaakt, waarvan ik een afdruk hier in Uwe handen zie, hetwelk aan het hoofd draagt de vermelding Groep C. Doss. S. 47<sup>1</sup> N<sup>o</sup> 3304/G. 1932 en aan het slot, dat het rapport is opgemaakt en gesloten te Amsterdam, den 28sten Maart 1932, verder de vermelding: « Gezien de Hoofdcommissaris van Politie H. J. Versteeg », en de onderteekening: « De Inspecteur van Politie, H. Ph. Clasië ».

Ik volhard geheel bij den inhoud van dit rapport, hetwelk een juiste opsomming bevat van alles hetgeen ik heb waargenomen. Als door mij gehoord en waargenomen vermeld ik ook hier met name: dat ik tijdens mijn verblijf te Dublin in Maart 1932 over de inrichting en de werking van de z.g. Iersche Sweepstake ben ingelicht door den heer P. J. Fleming, leider van de Foreign Department van de Hospitals' Trust, wonende te Dublin; dat op 12 Maart 1932 en volgende dagen te Dublin een

groot aantal van de strookjes, geheel van het model, hetwelk U mij hier toont in het boekje met groenen omslag en gemerkt a, (hetwelk ik bij mijn proces-verbaal) d.d. 4 Maart 1932 had toegevoegd) werden gemengd in een grooten trommel; dat in een anderen trommel in hetzelfde lokaal papiertjes waren, waarop de namen van paarden vermeld stonden, alle welke paarden waren ingeschreven voor een wedren op 18 Maart 1932 te Aintree bij Liverpool te houden, en dat door een trekking beurtelings van een papiertje uit den grooten trommel en van een papiertje uit den kleinen trommel eerst 22  $\times$  51 winnaars werden aangewezen, die al naar den uitslag van den wedren op een hooger en lager geldprijs zouden aanspraak hebben, waarna verder door trekking uit den grooten trommel nog verschillende winnaars van geldprijzen werden aangewezen; dat deze loterij is geregeld bij de Wet, n.l. the Public Charitable Hospitals Act 1930 en the Public Charitable Hospitals (Amendment) Act 1931, en werkt onder toezicht van de Iersche Overheid; dat die trekking in het publiek plaats heeft gehad, doch onder zoodanig toezicht en zoodanige bewaking, dat op den uitslag niemand eenigen invloed kon uitoefenen; dat geen strookje in den trommel gedaan kon worden en daardoor aan de trekking kon deelnemen, tenzij de prijs van tien shillings door de administratie van de « Hospitals' Trust Limited » was ontvangen;

dat dergelijke loterijen door dezelfde Hospitals' Trust Limited te Dublin zijn gehouden voor het eerst in 1930 en daarna nog eenige malen in 1931 en in 1932; dat ik ook den wedren te Aintree op 18 Maart 1932 heb bijgewoond en heb gezien, dat de uitslag slechts afhang van het kunnen van paarden en berijders en dat ook op dezen uitslag geen deelnemer aan de loterij eenigen invloed kon uitoefenen en dat derhalve de vraag, of een deelnemer een prijs in geld zou ontvangen, afhang van deze onzekere factoren: welk lot voor hem werd getrokken en, zoo hij den naam van een paard trok, op welken prijs dit paard door deelneming aan den wedren aanspraak zou doen ontstaan; dat op de aan de koopers uitgereikte loten staat vermeld, dat overeenkomstig de wet na aftrek van de prijzen voor de winnaars en van de behoorlijk gecontroleerde kosten het restant geheel aan ziekenhuizen wordt uitgekeerd.

O. dat Wij door den inhoud van de in voormelde bewijsmiddelen opgenoemde feiten en omstandigheden, welke door Ons als even zoovele redengevende feiten en omstandigheden, worden beschouwd, het aan den verdachte te laste gelegde feit, zoomede diens schuld daaraan, wettig en overtuigend bewezen achten, in dier voege:

dat de verdachte ten tijde en ter plaatse in de dagvaarding vermeld aan den als getuige gehoorde H. heeft verkocht en afgeleverd het in de telastlegging vermeld papier;

dat hij vervolgens zijne tusschenkomst verleende tot het doen toekomen van de eerst aan dat papier gedeeltelijk verbonden en daarvan gedeeltelijk door perforatie gescheiden wederhelft, dragende evenals het door hem aan genoemden H. verkochte en afgeleverde papier de letters en cijfers K. E. 47595, en van een bedrag van tien shillings aan The Hospitals' Trust Ltd. te Dublin in Ierland en een door deze Hospitals' Trust Ltd. verstrekt ontvangstbewijs, vermeldende onder meer voormelde cijfers en letters en de woorden: « Received & entered for the draw. The Grand National 1932 » op 3 Maart 1932 heeft uitgereikt aan genoemden H.;

dat deze verkoop en aflevering aan H. en de daarop gevolgde toezending van genoemde wederhelft van het papier en van het bedrag van tien shillings aan The Hospitals' Trust Ltd. tot gevolg hadden, dat genoemde H. deelnemer werd in de op het hem verkochte papier vermelde « Sweepstake »;

dat deze « Sweepstake » is eene loterij aangelegd en gehouden te Dublin in Maart 1932 door the Hospitals' Trust Ltd., dat zij is geregeld bij de wet en is ingericht en heeft plaats gehad onder toezicht van de Iersche Overheid;

dat slechts zij deelnemers waren aan deze Sweepstake, die door betaling van tien shillings recht op een aandeelbewijs hadden verworven;

dat aan de winnaars in gemelde Sweepstake prijzen in geld werden uitgelooft en uitgekeerd;

dat de winnaars van de geldprijzen worden aangewezen door het lot, en voor de winnaars aan wie bij de trekking der loten de naam van een der voor den daarop vermelden op 18 Maart 1932 te Aintree gehouden wedren ingeschreven paarden

was toegewezen, de omvang van den prijs verder afhankelijk was gesteld van den uitslag van den wedren;

dat geen deelnemer op de trekking der loten of op den uitslag van den wedren eenigen invloed heeft kunnen uitoefenen.

O. dat het als bewezen aangename volgens de Wet strafbaar is, omdat het openstellen van de deelneming in eene loterij, die buiten het Rijk in Europa is aangelegd, in het algemeen verboden is en niet is gebleken, dat de loterij waarin de verdachte de deelneming openstelde, vóór 1 Juli 1905 reeds wettiglijk was aangelegd;

O. dat het bewezen verklaarde feit oplevert de overtreding: « het openstellen van de deelneming in eene loterij, die buiten het Rijk in Europa is aangelegd »;

O. dat tegen deze overtreding is voorzien en straf bedreigd bij de art. 2, 6 en 8 van de Loterijwet 1905;

O. dat de verdachte deswege strafbaar is, nu niet is gebleken van eenige omstandigheid, die zijne strafbaarheid zou uitsluiten;

O. wat de aan den verdachte op te leggen straf betreft:

dat Ons ter terechtzitting niet is gebleken, dat de verdachte eerder voor een strafbaar feit is veroordeeld, voorts dat Ons ter terechtzitting is gebleken, dat de loterij, waarin de verdachte de deelneming heeft opengesteld, is eene door de Iersche Overheid geregelde en onder haar toezicht gehouden loterij, dat de opbrengst van deze loterij behalve aan de winnende deelnemers schier in haar geheel aan liefdadige doeleinden ten goede komt en eindelijk, dat de verdachte te goeder trouw heeft gehandeld en zijne strafbare gedraging heeft gestaakt, zoodra hij tot beter inzicht was gekomen;

O. dat Wij op voormelde gronden de navolgende straf in overeenstemming achten met het feit en de omstandigheden, waaronder het is gepleegd;

Gezien, enz. (verdachte veroordeeld tot fl. 3 boete).

## Wetgeving

### Wet op het gebruik der talen in bestuurszaken

STAATSBLAD 29 JUNI 1932

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1, § 1. — In de provinciën Antwerpen, West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen en Limburg, in het arrondissement Leuven en in het arrondissement Brussel, behalve in de bij artikel 2, § 5, aangegeven gemeenten, maken de besturen van den Staat — met inbegrip van de parketten en de gendarmerie —, van de provinciën en van de gemeenten, gebruik van de Nederlandsche taal.

§ 2. — In de provinciën Luik, Luxemburg, Namen en Henegouwen, en in het arrondissement Nijvel, maken zij gebruik van de Fransche taal.

§ 3. — Deze bepalingen gelden insgelijks voor de overheidsbedrijven, de vergunde diensten, de openbare inrichtingen of de inrichtingen van openbaar nut en, over 't algemeen, voor al de ondergeschikte openbare besturen en overheden.

§ 4. — De in de voorafgaande paragrafen bedoelde openbare besturen en overheden zijn er toe gehouden, in hun betrekkingen en hun briefwisseling met de lagere of ondergeschikte openbare besturen en overheden, zich te schikken naar de wettige taalregeling van die besturen.

Art. 2, § 1. — De gemeenteraden van de Brusselsche agglomeratie bepalen welke taalregeling zal worden toegepast in hun inwendige diensten, alsmede voor de briefwisseling onder elkander of met de centrale departementen der openbare besturen en overheden die aan deze wet onderworpen zijn.

§ 2. — De gemeentebesturen der Brusselsche agglomeratie maken, in hun briefwisseling met de aan artikel 1 onderworpen besturen en overheden, gebruik van de taal, bij genoemd artikel aan deze besturen opgelegd, of waarvan zij gebruik maken krachtens artikel 3.

§ 3. — De berichten en mededeelingen welke zij tot het publiek richten worden in beide landstalen gesteld.

§ 4. — In de Brusselsche agglomeratie wordt het gebruik der talen voor de plaatselijke of gewestelijke administratieve diensten van den Staat en van de aan den Staat ondergeschikte openbare besturen en overheden, bij een met redenen omkleed koninklijk besluit geregeld, met inachtneming van de plaatselijke toestanden en uitgaande van een gelijken eerbied voor beide landstalen.

§ 5. — Voor de toepassing dezer wet zijn in de Brusselsche agglomeratie begrepen de volgende gemeenten: Anderlecht, Oudergem, Brussel, Etterbeek, Vorst, Elsene, Koekelberg, Sint-Pieters-Jette, Sint-Jans-Molenbeek, Sint-Gillis, Sint-Joost-ten-Node, Schaarbeek, Ukkel, Watermaal-Boschvoorde, Sint-Lambrechts-Woluwe en Sint-Pieters-Woluwe.

Art. 3, § 1. — Onder voorbehoud van hetgeen in artikel 2 bepaald wordt voor de gemeenten der Brusselsche agglomeratie, zullen de gemeenten waarvan, volgens de jongste tienjaarlijkse volkstelling, de meerderheid der inwoners meestal een andere taal spreken dan die der taalgroep waarbij zij door artikel 1 zijn ingedeeld, voor

hunne inwendige diensten en voor de briefwisseling, de taal van die meerderheid gebruiken.

§ 2. — Al de aan deze wet onderworpen hoogere openbare besturen en overheden, gedragen zich naar dien toestand, wat de taalregeling van hunne plaatselijke diensten en de administratieve briefwisseling betreft.

Art. 4, § 1. — In die hoofdbesturen van den Staat en in die openbare diensten of inrichtingen welke, naar luid van artikel 1, § 3, aan de tegenwoordige wet onderworpen zijn en waarvan de werking zich over het heele land uitstrekt, zoodat mede in het centraal provinciaal bestuur van Brabant, worden de zaken behandeld in de taal welke de overheden en openbare diensten van de streek moeten gebruiken zonder behulp van vertaling.

Dit geldt ook in de besturen, diensten of inrichtingen waarvan de werking zich uitstrekt tot gemeenten gelegen in de eene en de andere streek, zoodat deze bij de §§ 1 en 2 van artikel 1 zijn bepaald.

§ 2. — De bij vorige paragraaf aangeduide administratieve diensten zullen derwijze worden ingericht, dat zij dezen regel normaal kunnen toepassen.

§ 3. — Met het oog op de eenheid in de administratieve rechtspraak wordt, voor zoover noodig, aan ieder hooger ambtenaar die aan het hoofd van een dienst staat, een tweetalig ambtenaar van denzelfden of van den onmiddellijk lageren graad uit den belanghebbenden dienst toegevoegd.

§ 4. — De uitvoeringsmaatregelen van toepassing op de Staatsbesturen, naar luid van het bepaalde in dit artikel, zullen bij koninklijk besluit worden genomen en bekendgemaakt binnen de zes maanden te rekenen vanaf het inwerking-treden der tegenwoordige wet.

Art. 5. — Aan de ambtenaren en bedienden van den Staat, van de provinciën, van de gemeenten en van de ondergeschikte openbare overheden, belast met een bijzondere technische studie die buiten het kader van hun gewone bezigheden valt, kan door het hoofd van hun bestuur, bij uitzondering en voor ieder geval, machtiging verleend worden om, voor het opstellen van het verslag omtrent deze studie, gebruik te maken van de taal die zij verkiezen.

Art. 6, § 1. — Aan de bijzondere personen wordt, door de diensten en besturen bedoeld bij artikel 4, geantwoord in deze van beide landstalen, waarvan zij zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

§ 2. — De berichten en mededeelingen door die zelfde diensten en besturen tot het publiek te richten, de aanschrijvingen, zoodat de drukwerken en formulieren welke zij aan de openbare overheden en aan de ondergeschikte besturen uitdeelen of welke door de algemeene reglementen zijn voorgeschreven, worden in beide talen opgemaakt, met uitzondering van de drukwerken en formulieren waarvan het gebruik tot een en dezelfde taalstreek blijft beperkt.

§ 3. — De berichten en mededeelingen tot het publiek gericht door de plaatselijke diensten van den Staat, van de provinciën of van de daaraan ondergeschikte administratieve en openbare overheden, zoodat door de gemeenten en de daaraan ondergeschikte administratieve en openbare overheden, worden in de taal der gemeente gesteld.

§ 4. — Zij moeten in beide talen gesteld worden in de gemeenten waar, op grond van de jongste tienjaarlijkse volkstelling, 30 t. h. der inwoners hebben verklaard de taal der andere taalgroep te spreken.

Art. 7, § 1. — In hun betrekkingen met de inwoners maken de in het eerste artikel bedoelde plaatselijke en gewestelijke openbare besturen en overheden gebruik van de taal hunner inwendige diensten, tenzij zij verkiezen hun te antwoorden in de taal waarvan zij zich bediend hebben.

§ 2. — De bij de artikelen 2 en 6, § 4, bedoelde besturen moeten zich tot de particulieren wenden in die van beide landstalen waarvan dezen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

Art. 8, § 1. — De akten en getuigschriften op te maken door de hoofdbesturen van den Staat en door de met hen gelijkgestelde besturen, alsmede door deze bedoeld bij de artikelen 2 en 6, § 4, worden gesteld in de taal door den belanghebbende opgegeven.

§ 2. — De akten en getuigschriften op te maken door de andere openbare overheden, worden gesteld in de taal welke bij deze wet voor hun inwendige diensten is bepaald; ieder belanghebbende die er de noodzakelijkheid van aantoon, mag er zich echter, door middel van eene vertaling in de andere landstaal, kosteloos een expeditie of voor echt verklaard afschrift van laten afgeven, mits zulks aan den gouverneur zijner provincie aan te vragen.

Art. 9, § 1. — Behoudens hetgeen de hoofdbesturen betreft, kan niemand tot een der bij het eerste artikel bedoelde openbare ambten of betrekkingen worden benoemd of bevorderd, zoo hij niet vertrouwd is met de taal der gemeente of der streek in dewelke hij zijn ambt of betrekking moet uitoefenen.

§ 2. — In de onder artikel 2 genoemde gemeenten van de Brusselsche agglomeratie en in de gemeenten genoemd onder § 4 van artikel 6, mag niemand een ambt uitoefenen waardoor hij in betrekking met het publiek gesteld wordt, zoo hij niet beide landstalen kent.

Die bepaling is mede van toepassing op de ambten waarvan de titularis, tevens in gemeenten met Vlaamsche regime en in gemeenten met Fransche regime, met het publiek moet in betrekking staan.

§ 3. — De kandidaten voor een ambt of eene betrekking in de hoofdbesturen van den Staat, in het centraal provinciaal bestuur van Brabant of in de gemeentebesturen van de Brusselsche agglomeratie, moeten een toegangsexamen afleggen, in de taal welke zij verkiezen.

§ 4. — Voor de hoofdbesturen van den Staat, zal een passend evenwicht worden in acht genomen bij het vaststellen van het getal der betrekkingen die aan de kandidaten van elke taalgroep worden voorbehouden.

§ 5. — Niemand wordt toegelaten om te gelijker tijd in de Nederlandsche en in de Fransche examens mede te dingen.

§ 6. — Voor het centraal provinciaal bestuur van Brabant en voor de gemeentebesturen der Brusselsche agglomeratie, omvat dit examen een gedeelte gaande over de elementaire kennis der Nederlandsche taal, voor de kandidaten die de Fransche taal verkozen hebben, en een gedeelte

gaande over de elementaire kennis der Fransche taal, voor de kandidaten die de Nederlandsche taal verkozen hebben.

Niemand mag, in deze besturen, tot eenig gelijkwaardig of hooger ambt dan dat van directeur in de hoofdbesturen van den Staat benoemd worden, tenzij hij er door een examen «ad hoc» van laat blijken, dat hij een voldoende kennis der tweede taal bezit.

§ 7. — Ten einde de toepassing van onderhavig artikel te verzekeren, zijn de kandidaten die wegens het bezit van een officieel diploma ontslagen zijn van het toelatingsexamen, verplicht een examen van taalkundige bekwaamheid te ondergaan, dat aangepast is bij het ambt of de bediening welke zij betrekken.

Art. 10. — De vrijwaring van de persoonlijke rechten door de in dienst zijnde ambtenaren en bedienden verworven op het oogenblik van het in werking treden van deze wet, mag de toepassing dezer geenszins belemmeren.

Art. 11. — De door deze wet vastgelegde beginselen voor de regeling van het gebruik der talen in de hoofdbesturen van den Staat, zullen insgelijks van toepassing zijn op het Rekenhof.

Art. 12. — Deze wet is niet van toepassing op de kantons Eupen, Malmédy en Sint-Vith.

Art. 13, § 1. — Er wordt een permanente commissie ingesteld, gelast voor de toepassing van deze wet te waken.

§ 2. — Die commissie zal bestaan uit zes leden, benoemd door den Koning, voor een duur van vier jaar, onder de kandidaten op driedubbele lijsten voorgedragen door de Vlaamsche en de Fransche Koninklijke Academiën voor taal- en letterkunde, ieder voor de helft der te begeven plaatsen.

§ 3. — De commissie wordt voorgezeten door den Minister van Binnenlandsche Zaken en Volksgezondheid of door zijn afgevaardigde.

§ 4. — De regering zal het advies van de commissie inwinnen, voor al de zaken van algemeenen aard, die de toepassing van de tegenwoordige wet betreffen.

De commissie onderzoekt de bij haar ingekomen klachten en vraagt daarover rapport aan den betrokken Minister. Zij maakt hem de opmerkingen over, welke zij ten deze meent te moeten doen.

§ 5. — De regering zal aan de commissie doen kennen welk gevolg aan hare mededeelingen werd gegeven.

§ 6. — Ieder jaar, dient de Minister van Binnenlandsche Zaken en Volksgezondheid bij het parlement een omstandig verslag in over de werkzaamheid der commissie.

Art. 14. — De wet van 31 Juli 1921 vervalt op den datum van het inwerking treden van de tegenwoordige wet.

#### KONINKLIJK BESLUIT VAN 14 MAART 1932 BETREFFENDE DE SCHATTINGEN IN ZAKE KADASTRALE OPBRENGST

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden,  
Heil.

Gelet op artikel 49, § 1, der wet van 13 Juli 1930 houdende wijziging van de wetgeving in zake rechtstreeksche belastingen;

Herzien Ons besluit van 8 September 1930 betreffende de perceelsgewijs gedane schattingen, inzonderheid in zijn artikel 11;

Overwegende dat de voorwaarden van tusschenkomst van de scheidsrechters die er toe beoepenen worden om te beslissen over de door de belastingplichtigen ingebrachte bezwaren tegen de kadastrale opbrengsten van te hunnen name ingeschreven perceelen, nader dienen omschreven;

Op de voordracht van Onzen Eersten Minister, Minister van Financiën,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. — Ongeacht of hij in gemeen overleg door de partijen of bij oneenigheid, door den vrederechter aangeduid is — vervult de scheidsrechter zijn opdracht zonder eedaflegging.

In zijn schriftelijke beslissing is hij er toe gehouden het overeenkomstig de bepalingen van artikelen 5 en 6 van Ons reeds aangehaald besluit van 8 September 1930 gekozen type aan te duiden, waarmede hij het geschatte onroerend goed heeft vergeleken om er de kadastrale opbrengst van vast te stellen, en hij moet eventueel de redenen opgeven die hem tot verwerping van het, voor de raming, door den ambtenaar van het kadaster en den gelastigde van den burgemeester, gebruikte type hebben gebracht.

Art. 2. — De beslissing van den scheidsrechter wordt in twee exemplaren opgemaakt, waarvan er een aan den controleur van het kadaster van den dienstkring en het andere aan den eigenaar van het geschatte goed wordt toegezonden.

Art. 3. — De verrichtingen van den scheidsrechter op het terrein mogen slechts op werkdagen, tusschen 9 en 17 uur, plaats hebben. Minstens acht dagen op voorhand worden de partijen opgeroepen. Zij mogen zich laten vertegenwoordigen door gelastigden welke door een bij het dossier van de schatting te voegen gewonen brief zijn gevolmachtigd.

Art. 4. — Per perceel is aan den scheidsrechter 50 frank honorarium verschuldigd, zonder dat zij minder dan 150 frank per bezwaarschrift mogen bedragen.

Art. 5. — Wanneer de aan een scheidsrechter, voor zijn gezamenlijke werkzaamheden in eene en dezelfde gemeente te betalen honoraria 300 frank niet bereiken, heeft de scheidsrechter voor eene enkele reis heen en terug recht op terugbetaling van zijn werkelijke kosten in 2<sup>e</sup> klasse per spoor, buurtspoor, schip of welkdanig ander middel van gemeenschappelijk vervoer. Wanneer de scheidsrechter niet van een der vorenvermelde vervoermiddelen heeft gebruik gemaakt worden zijn reiskosten, voor zoover de afgelegde afstand, van centrum tot centrum naar de aanduidingen van de tafel der wettelijke afstanden berekend, minstens 5 kilometer belooft vanaf zijn verblijfplaats tot de plaats waar het te schatten goed gelegen is.

Art. 6. — De honoraria en eventueel de reiskosten maken het voorwerp uit van een declaratie van den scheidsrechter. Zij worden gedra-

gen door de partij wier raming het meest van de door den scheidsrechter vastgestelde opbrengst afwijkt.

Wanneer, in den loop van een verplaatsing die tot terugbetaling van de reiskosten aanleiding geeft, de scheidsrechter de schatting van aan verscheidene belastingplichtigen toebehorende goederen heeft gedaan worden die kosten, onder de partijen die honoraria betalen, in verhouding van het aantal in elk bezwaarschrift bedoelde perceelen verdeeld.

De ten laste van den Staat vallende kosten worden op de begroting van financiën toege-rekend.

Art. 7. — Onze Eerste Minister, Minister van Financiën, is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 14<sup>e</sup> Maart 1932.

## Balieleven

### Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

Vergadering van Vrijdag, 24 Juni 1932

De laatste gewone vergadering der Vlaamsche Conferentie ging door op Vrijdag, 24 Juni l.l., in de zalen der «Vlaamsche Club».

Vanaf het begin der vergadering waren er reeds circa 25 leden aanwezig.

Den Heer Voorzitter, Jules Franck, opende de vergadering en gaf kennis van de verontschuldigen der confraters Hector Lebon, Eerevoorzitter, en Picard, Onder-voorzitter, beiden weerhouden op eene afdeelingvergadering van den Gemeenteraad.

Vooreerst werd er kennis gegeven van de a.s. vergadering van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden die zal plaats hebben te Antwerpen op 16 Juli, en op welker dagorde de vervlaamsching van het gerecht staat.

Confrater René Victor geeft kennis van het programma zoodat het ontworpen werd door het inrichtend comité; te weten: algemeene vergadering in den voormiddag; bezoek aan de haven van Antwerpen op uitnodiging van het stadsbestuur; ontvangst ten stadhuis en banket.

Enkele besprekingen hebben hierover plaats en allen zijn verheugd dat dit vraagstuk nog eens ernstig zal kunnen besproken worden.

Daarna wordt overgegaan tot de vernieuwing van het Bestuur. De voorzitter geeft kennis van de ingekomen kandidaturen en vraagt dat de vergadering de nieuwe wijze van kandidatuurstelling zou goedkeuren.

Bij geheime stemming wordt overgegaan tot de kiezing van eenen voorzitter: Confrater Albert Hillen bekomt de volstrekte meerderheid en wordt verkozen verklaard.

Voor de plaats van onder-voorzitter is slechts eene kandidatuur voorgedragen: deze van Confrater Elebaers. Bij kandeklap wordt deze kandidatuurstelling omgezet in eene werkelijke kiezing.

Ondertusschen zijn nog enkele confraters binnengekomen zoodat het getal kiezers merklijk verhoogd is.

Opnieuw wordt tot eene geheime stemming overgegaan voor de plaats van Sekretaris. Met spanning wordt de stemopneming gevolgd en confrater Jan Valvekens komt triomfantelijk uit den strijd.

De in functie zijnde penningmeester, confrater Lambrechts is opnieuw als dusdanig voorgedragen, en daar geen enkel confrater hem het beheer der schatkist heeft durven betwisten wordt zijn mandaat voor een jaar verlengd.

De nieuwe verkozen bestuursleden krijgen vervolgens het woord om hun programma uiteen te zetten.

Confrater Hillen staat recht en doet opmerken dat nu voor het eerst het kontrakt der gepromoveerden van vóór en na den wereldkrijg schrill uitkomt, waar hij inderdaad de eerste Voorzitter is die tot eene na-oorlogse promotie behoort. Hij brengt hulde aan zijn voorganger, confrater Jules Franck, die te samen met de afgestorven confraters Emiel Schiltz, en Fr. Custers, het groote driemanschap der Vlaamsche Conferentie vormde — die dan toch spijs alle byzantisme, er in gelukte de Vlaamsche Conferentie tot een stevig geheel te brengen.

De vervlaamsching van het gerecht blijft nog steeds de moeilijk te verkrijgen vraag. Niettegenstaande al de pogingen vroeger jaren aangewend en onder meer deze hardnekkig nagestreefd door het huidige bestuur, komt hiervan niets terecht.

Het beginsel der volstrekte eentaligheid moet per fas et nefas worden doorgedreven. De lijn moet scherp getrokken worden willen we iets bekomen en ter gelegenheid van de aanstaande algemeene vergadering van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden moet aan eenieder duidelijk worden gemaakt dat die bond alleen het eenige organisme is der Vlaamsche advokaten.

Hij drukt verder de hoop uit, in samenwerking met zijn bestuur, in dien zin te kunnen werken en zal ook trachten de conferentie vol leven te houden, zoodat confrater Jules Franck dit zoo prachtig heeft kunnen doen.

Confrater Elebaers, de nieuwe onder-voorzitter, die daarna aan het woord komt is verheugd te zamen met zijn studiemakker A. Hillen, in het bestuur der Vlaamsche Conferentie te zetelen, en hij hoopt dat hunne samenwerking goede vruchten zal afwerpen.

Confrater Jan Valvekens, de nieuwe sekretaris, is onthutst door het sukses dat hij behaalde. Men verwijt hem steeds dat hij niet genoeg vooruitstrevend is en spijs dat gunt men hem nu toch de kans zijne krachten te wagen in het Bestuur der Vlaamsche Conferentie. Hij durft dan ook niets beloven, maar vraagt dat men hem zou laten werken.

De vergadering wordt ongeduldig en vraagt de voortzetting der dagorde, zoodat aan Confrater Lambrechts niet eens het woord verleend wordt.

Er wordt dan overgegaan tot de aanstelling van een feestredenaar voor de openingszitting van het aanstaande rechterlijk jaar. Het Bestuur stelt confrater Jan Valvekens als dusdanig voor, en hij wordt dan bij eenparigheid van stemmen tot feestredenaar aangesteld.

Het Bestuur geeft verder kennis van de talrijke onderwerpen vakantiereizen tusschen dewelke de vergadering zou moeten kiezen, doch er wordt beslist dat het Bestuur zelve die keuze zal moeten doen, en op voorhand wordt de hierin te nemen beslissing goedgekeurd.

Enkele leden brengen de besprekingen op de toestanden voor de Handelsrechtbank, en drukken den wensch uit dat bij het aanstaande rechterlijk jaar de nieuw gekozen rechters, er rekening zullen mede houden dat het Vlaamsch de taal is van de Antwerpsche bevolking, en dus ook die van het gerecht zijn moet.

Zeet uitgebreide besprekingen hebben hierover plaats waaraan deel nemen: confraters Hillen, Wittemans, Gunzburg, Cypres, Victor, Herman De Jongh en Jules Franck.

Rond half twaalf wordt er een einde gesteld aan deze besprekingen, die zullen kunnen hervat worden op de algemeene vergadering van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden.

#### BESTUUR VOOR HET JAAR 1932-33 FEESTREDENAAR

Het Bestuur der Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen voor het jaar 1932-33 is als volgt samengesteld:

Voorzitter: Albert Hillen.  
Ondervoorzitter: Louis Elebaers.  
Sekretaris: Jan Valvekens.  
Penningmeester: Maurits Lambrechts.  
Confrater Jan Valvekens werd tevens aangesteld als feestredenaar voor de openingszitting.

#### TUCHTRAAD DER BALIE VAN MECHELEN

Op Maandag, 27 Juni, werden de verkiezingen voor den Tuchtraad en het Stafhouderschap voor het jaar 1932-33 gehouden.

Mr. Oscar Van Kesbeek werd tot stafhouder verkozen.

Als leden van den Tuchtraad werden aangesteld: Mrs. Puttemans, Filip Van Isacker, Alfons Olbrechts en Carl De Cocq.

#### KORPS DER PLEITBEZORGERS TE MECHELEN

#### TUCHTKAMER 1932-33

Voorzitter: Mr. Robert Olbrechts.  
Sindicus: Mr. Willem Geens.  
Verslaggever: Mr. Frans Van den Hende.  
Leden: Mrs. Jules Nobels en Scheyvaerts.

## Rechterlijk leven

Bij koninklijke besluiten van 16 Juni 1932: Ies aan den heer Mertens (L. M. D. J.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van kamervoorzitter in het Hof van beroep te Brussel. Hij is tot het emeritaat toegelaten en gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt.

Bij koninklijke besluiten van 16 Juni 1932 is, op hun verzoek, ontslag verleend:

Aan den Heer Bossijns (J.), uit zijn ambt van rechter in de rechtbank van koophandel te Antwerpen.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Aan den Heer Verstraete (E.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in de rechtbank van koophandel te Brugge;

Aan den heer Smeyers (A. C. E.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrede-

Uitgever: Drukk. «Thémis».  
Best.: R. Van Cauteren  
Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.95

## Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden

BUITENGEWONE ALGEMEENE VERGADERING VAN 16 JULI 1932

Wij vestigen er de aandacht van onze lezers op, dat de algemeene vergadering, boottocht en eetmalen voorbehouden zijn aan de leden van den bond.

De bijdrage van de leden is 20 fr. voor de Heeren magistraten, advokaten, notarissen, enz.; 10 fr. voor de stagisten, in één maal te betalen voor eene periode van twee jaar: 1932-1933. De bijdrage kan gestort worden op de postcheckrekening n° 226.800, Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, Gent.

Wij dringen aan dat degenen welke tot nu toe hunne bijdrage niet hebben gestort,

dit zonder uitstel zouden doen. De bijdrage kan natuurlijk ook betaald worden op de vergadering zelve, doch het is verkieslijker dit vooraf te doen.

De prijs voor de lunch aan boord en het banket 's avonds in den Dierentuin, is 60 fr. Dit bedrag kan gestort worden op de postcheckrekening van het Rechtskundig Weekblad, Antwerpen, n° 3185.22.

Wie alleen aan den uitstap en de lunch aan boord wensch deel te nemen, betaalt 30 fr. Dit bedrag kan insgelijks op de postcheckrekening van het Rechtskundig Weekblad gestort worden.